

شرکت‌های
خصوصی که
از اول پیروزی
انقلاب چین
ایجاد شدند
۸ میلیارد
دلار صادرات
داشتند و اکنون
این عدد به ۴
هزار میلیارد
دلار رسیده
است

صورت غیررسمی خریدار نفت ایران بود و هست
چراکه برای تولید، حمل و نقل و سایر موضوعات
به نفت کشورمان نیاز دارد.

در بخش گاز هم ایران رتبه اول را دارد لذا با
روسیه که مثل دو ریل راه آهن تا بی نهایت به
هم نمی‌رسند می‌توانیم با حفظ اختلافات
ایدئولوژی امنیت انرژی گروه بریکس (نام گروهی
به رهبری قدرت‌های اقتصادی نوظهور است که از به هم
پیوستن حروف اول نام انگلیسی کشورهای عضو برزیل،
روسیه، هند، چین و آفریقای جنوبی تشکیل شده است)
که به نفت و گاز ما نیاز دارند در قرن ۲۱ تضمین
کنیم و متقابلاً دسترسی به بازار آنها و تکنولوژی
کردن ماشین‌آلات کشور و سرمایه‌گذاری آنها
در کشور را پیگیری کنیم. اما به علت غفلت
استراتژیک که در تعامل با چین داشتیم مسیر
سختی را در پیش داریم چراکه چین برای اجرای
برنامه‌های خود و توسعه کشورش منتظر ما
نمی‌ماند. سیاست خارجی چین این است که
تا ۵۰ سال آینده امکان دارد با آمریکا که در تقابل
جنگ تجاری است به جنگ نظامی هم بینجامد.

چرا در دولت گذشته نتوانستیم از فرصت همکاری بین ایران و چین بهره ببریم و در آن مقطع روابط دو کشور به سمت سرد شدن حرکت کرد؟

در دولت یازدهم و دوازدهم تمام نگاه دولت به
امریکا، انگلیس، فرانسه و برجام بود، آنها دست
فرمان دادند که ایران با چین، هند، روسیه و
شرق کار نکند و در آن برهه وزیرنفت ما با لگد
چینی‌ها را از میدان نفتی یادآوران، فاز ۱۱ و سایر
پروژه‌ها بیرون کرد و حتی با هندی‌ها هم چنین
کاری را انجام داد.

این در حالی است که چین برای سرمایه‌گذاری
به ایران آمده بود چراکه نیاز به این سرمایه‌گذاری
داشت، چین روزانه باید ۱۴ میلیون و ۵۰۰ هزار
بشکه نفت را پالایش کند تا نیاز خود را تأمین
کند. ۴ میلیون و ۷۰۰ هزار بشکه تولید و ۹ میلیون
و ۹۰۰ هزار بشکه واردات دارد. تا قبل از تحریم‌ها
ما بزرگترین صادرکننده نفت به چین بودیم،
اما بعد از تحریم فروش ما کاهش یافت و چین به